

WEER
HELEMAAL
SAMUEL!

DO VAN RANST

MET TEKENINGEN VAN MAARTEN ALBRECHTS

1

S Hi Bouwe

B Hi Sam

S Bijna kerstvakantie!

B Klopt. Niet zoveel zin in.

S In vakantie? Geen zin???

B Ja, dat wel. Maar niet in dat hele Kerstmisgedoe.

S Pakjes krijgen, ovenhapjes vreten, Maria, Jozef en het kindje Jezus vervangen door Playmobil- en legomannetjes. I love it, Bouwe! 😊

B Je best doen om je moeder niet de hele tijd aan papa te laten denken. 😞

S Mja. Sorry.

B Nee, geeft niks. Maar sinds m'n vader dood is, zijn de kerstdagen toch een tikkeltje anders.

S Natuurlijk. Snap ik.

B Denk je?

S Mijn vader is ook niet bij ons met de kerst.

B ...

S Oké, dat is iets heel anders.

B Sam, leuk nieuws: in de vakantie gaan we extra trainen voor de wedstrijd in januari!

S Ja, dat weet ik. En alle anderen van de gymclub. Ze zijn er niet blij mee, Bouwe.

B Weet ik. Freggel stuurde al vernietigende mails. Buskruit bedreigde me in een sms met een welverdiende dood. :p

S Het is wel bijzonder dat Svetlana en Lilly, omdat jij zo nodig op topsportschool moest, hun welverdiende vakantie volstouwen met trainingen.

B Niet overdrijven. Zes trainingen.

S Er zijn heel wat gymnasten die hun vakantie onderbreken of niet eens vertrekken, Bouwe.

B Omdat ze niet met hun ouders op vakantie willen. Zij zijn me dan weer dankbaar. Silke en Fiebie stuurden me bedankberichtjes met hartjes en kusjes! ☺

S Niks tegen Dina zeggen?

B NIKS tegen Dina!! :p

S Weet jij wat het thema van de wedstrijd oefening wordt deze keer?

B Iets met robots

S Cool.

B Valt af te wachten. Robotachtige bewegingen en soepele tumbling gaan meestal niet samen.

S Ik doe toch nooit tumbling. Laat mij maar de robot spelen.

B Ik weet niet of ik tumbling wil doen. Ik bedoel, ik heb het erg druk op de turnschool. Ik denk niet dat ik deze keer genoeg tijd overheb om er de moeilijke delen en al die trainingen bij te nemen. In de vakantie extra trainen lukt wel, maar daarna? Ik weet het nog niet...

S Je gaat voor topsport... Jij kunt dat, Bouwe.

- B We zien wel...
- S Nog vijf dagen en Mei Ying is terug!
- B Wie zeg je?
- S Mei... zeg!
- B Haha! Super. Ze zal wel veel te vertellen hebben. Van kussen komt niks in huis.
- S Hou je kop!
- B Oké. Doe ik, want ik moet ervandoor, we gaan zwemmen.
- S Nu? Het is avond.
- B Topsporten doe je de hele dag door, Samuel.
- S Blij dat ik wat anders doe.
- B Haha. En wat doe jij dan?
- S Op Mei Ying wachten. En op jou, want ik mis je hier wel.
- B Niet sentimenteel doen!
- S Dat doen topsporters niet?
- B Nooit. Of alleen wanneer ze hartjes en kusjes van Silkes en Fiebies ontvangen.
- S Ik zeg niks...
- B Tegen Dina!!
- S Go, bro.
- B Hou je, gabber.

2

Gisterochtend heeft Mei Ying gebeld.

Nee, dat is niet waar. Ik heb haar gebeld.

Mama vermoordt me als ze het te weten komt. Met mijn eigen telefoon kan ik niet helemaal naar China bellen. Er zit een soort slot op, dus ik nam de vaste telefoon. Dat kost vast een fortuin!

Maar Mei had me beloofd dat ze zou bellen en ze belde maar niet.

Ik liep de hele tijd te ijsberen. Eerst door de keuken, dan door de woonkamer, toen in de espressobar, waar ze volop aan het klussen waren. Het is een gekkenhuis bij ons thuis. De muur tussen het Pitapaleis van Hussein en de espressobar van mama die er eindelijk écht komt, werd gesloopt. Volgens hen om makkelijk te kunnen samenwerken, maar volgens ons – Jesse en ik – om makkelijk samen te kunnen wonen. Om de schijn nog een beetje op te houden gaat Hussein elke avond naar zijn slaapkamer, boven het Pitapaleis.

Mama werd gek van mijn ijsberen. ‘Ik heb al genoeg aan mijn hoofd en hoef er niet nog eens een stresskip bij te hebben!’ Toen stuurde ze me weg (wat ik niet erg vond, anders moest ik toch weer glazen en kopjes afwassen, want de vaatwasmachine is nog niet geleverd).

Ze riep me nog na: ‘Dat meisje heeft het veel te druk met de turnschool om telefoontjes te doen. Zie je mij bellen dan?’

Mama belt de hele tijd! Met de vaatwasmachinefabrikant (het langste woord dat ik ooit heb gebruikt. Ik heb het op een papiertje geschreven en het op het prikbord op mijn kamer gehangen. Ik weet niet waarom. Het brengt vast een massa punten op bij scrabble), de koffiebranderij, de theehandelaar, de drukkerij die de naam van de zaak op de placemats moet zetten. De zaak van mama gaat trouwens Ex-presso heten.

Dat leg ik even uit: mama heeft een raar gevoel voor humor. Ze heeft er twee jaar lang met papa (haar 'ex' dus) over gediscussieerd of hij zou helpen met het opstarten van de zaak. En dan niet helpen door de handen uit de mouwen te steken, maar met geld, want een zaak beginnen is erg duur en papa is verplicht om elke maand onderhoudsgeld op mama's rekening te storten. Volgens papa dient dat onderhoudsgeld niet om er koffiezaken mee te openen, maar om de kinderen te geven

wat ze nodig hebben. Volgens mama lag papa gewoon voortdurend dwars. Dat heeft voor heel wat ruzie en gekibbel gezorgd. Ook tussen mama en Hussein. Daarom dus 'Ex-presso'. Om papa te jennen, zeg maar. Maar papa is er trots op. 'Ze noemt de zaak naar mij!' riep hij toen hij het hoorde.

Mama sakkerde toen ze dat hoorde. 'Neemt hij dan niks ernstig?'

Maar papa, mama en Hussein dronken er vorige week wel samen een glas champagne op.

'En jij belt niet naar haar, hoor je me!' riep mama nog, beneden bij de trap.

De drang was te groot.

Eerst nam Mei Ying de telefoon niet op. Pas de derde keer, toen ik al bijna weer wilde ophangen, hoorde ik haar argwanend 'Hellow?' zeggen.

Het gesprek ging zo:

‘Hoi, ik ben het.’

‘Wie?’

‘Samuel.’

‘O.’

‘Is er wat?’

‘Nee.’

‘Je klinkt niet blij me te horen.’

‘Jawel, maar ik wist eerst niet dat jij het was. Ik kende het nummer niet op m’n schermpje.’

‘Dat is het vaste nummer van mijn moeder.’

‘Hou het dan maar kort, Samuel.’

‘Wil je dat?’

‘Ik niet. Je moeder wel.’

‘Hoe is het daar?’

‘Druk. We leggen nieuwe matten in de kleine zaal.’

‘Nu nog?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wel, je moet bijna vertrekken. Je koffers zijn al gepakt?’

‘Nee, dat doe ik morgen wel.’

‘Toen je naar Nanning vertrok, stonden je koffers al dagen klaar.’

‘Dat kwam door Moemie. Ze bleef maar zeuren dat ik niet op het laatste moment nog alles moest inpakken. Hé, hoe gaat het...’

‘Goed. Maar ik mis je.’

‘Nee, ik bedoelde: met moemie.’

‘O. Goed. Denk ik. Ik heb haar al een paar dagen niet meer gezien, geloof ik.’

‘Ze is toch niet ziek? Ligt ze in het ziekenhuis? Samuel, zeg me asjeblijft...’

‘Rustig, Mei. Ik zei gewoon dat ik haar al een poosje niet meer zag. Ik zei niet dat ze dood is of...’

‘Samuel, hou op! Ze is oud, hoor. Misschien...’

‘Het vriest hier, Mei. Ik vermoed dat je moemie liever dicht bij het warme fornuis zit.’

...

‘Mei?’

‘Sam?’

‘Je zegt niks.’

‘Ik was aan het glimlachen. Omdat je me geruststelt.’

‘Echt?’

‘Ik wil niet dat haar iets overkomt, Samuel.’

‘Dat gebeurt niet.’

‘Ga je asjeblijft even kijken of alles goed met haar gaat? En met papa.’

‘Oké. Als je dat graag wilt.’

‘Heel graag.’

‘Pak je dan wel je koffers?’

‘Morgen.’

‘Oké. Ik mis je gewoon erg.’

‘Ik moet ophangen, Samuel. Mijn broer zit gekneld tussen twee matten.’

‘Kus.’

‘Kus.’

Toen ging ik naar het restaurant van haar vader. De zaak was nog gesloten, maar de deur was van het slot. Moemie stond in een grote ketel dampende soep te roeren. Yian Tao legde gesneden groentjes in iets dat op een vel bladerdeeg leek. Ze keken niet op toen ik hun keuken binnenkwam. Alsof ik er hoorde of zo.

‘Mei Ying wil weten of alles goed gaat’, zei ik. Ik probeerde luchtig te klinken. Om hen aan het lachen te brengen. Maar ze knikten alleen maar. (Als ze koken, zijn ze altijd in opperste concentratie!)

‘Oké, dan laat ik haar dat weten’, zei ik.

‘Goed’, zei haar vader. ‘Doe haar de groeten.’

Moemie knikte. Dat betekende vast iets als ‘ook van mij’.

Toen ik naar buiten liep, riep Yian Tao me. Ik keek over mijn schouder. Hij liet me een stuk krijt zien. ‘Zou jij het menubord willen schrijven?’ vroeg hij.

Ik kreeg het helemaal warm vanbinnen. Ik mocht het menubord schrijven!

‘We hebben nog veel te doen voor het restaurant opengaat’, lachte hij, en hij gaf me een briefje met het menu erop.

Even later zat ik op mijn knieën op de koude stoep voor het restaurant Chinese gerechten op het bord te schrijven. In de vier hoeken van het bord had Mei Ying, lang geleden al, Chinese tekens getekend. Hier en daar was er een stukje weggeveegd. Ik tekende met mijn stuk krijt de lijntjes waaraan een stukje ontbrak. Ik begon wel

vier keer opnieuw omdat ik het zo netjes mogelijk wilde doen. Zo netjes als Mei het kan, lukte me niet. Met mijn ADHD (Alle Dagen Heel Druk!) heb ik een erg onvaste hand.

Mama klonk kribbig toen ik binnenkwam. ‘Jesse helpt bij je vader en jij bij de overburen. Hier is vast niks te doen.’ Mama is gewoon slechtgezind omdat we op hulp van Jesse niet hoeven te rekenen, want hij helpt bij papa, al is het nog niet eens vakantie en de afspraak was dat hij alleen in de vakantie daar zou zijn. Maar in de kerstperiode zit ZEN (papa’s B&B) helemaal vol en voor de voorbereidingen heeft papa Jesse heel erg nodig. Mama vindt het oneerlijk. Soms maakt ze ruzie met papa aan de telefoon.

Een staaltje:

‘Hij is net zo goed mijn zoon!’ (over Jesse)

Papa zegt dan iets als: ‘Net zoveel als die van mij.’

Mama: ‘Afspraak is afspraak, Samuel! Jesse helpt je in de vakanties en in het weekend.’

Papa: ‘Je hebt altijd Sam nog.’

En dan volgt er een stilte. Alsof mama zich afvraagt wie dat nu weer is, Sam. Voluit Samuel. (Wat ook wel redelijk ingewikkeld is omdat ik krek dezelfde naam als mijn vader heb!)

En ze zegt: ‘Gaan we het zo spelen? Ik krijg er eentje en jij krijgt er eentje?’

Dan volgt weer een stilte waarin mijn vader beseft dat dat wel handig zou zijn. Ik kan hem zo zien glimlachen bij

de telefoon, want hij vindt het tegelijk ook heel grappig.

‘Deal’, moet hij dan zeggen. Of iets dat erop neerkomt.

Mama drukt dan altijd de telefoon uit en zegt dan: ‘Jesse blijft bij papa.’ En ze wrijft dan tranen weg.

Het komt hier op neer: sinds onze ouders allebei hun eigen zaak hebben is de sfeer dik onder nul.

Toen papa nog gewoon kunstenaar was, werd er alleen maar gezeurd dat het allemaal niks opbracht. Toen mama nog gewoon een hondenuitlaatdienst had en hier en daar bijkluste, werd er alleen maar geklaagd dat het geld elke maand toch snel op was.

Maar nu lijken onze ouders allebei van die gehaaide zakenmensen. Ze hebben geld in hun zaak gepompt. Dat moet er weer uit komen. Dat heb ik niet van mezelf, hoor. Dat zijn dingen die ik hier in huis opvang. Mama en Hussein praten de hele tijd over de prijs van grondstoffen, winstpercentages, bruto en netto en belastingaftrek. Dingen waar ik niks van afweet, maar waarvan ik wel merk dat ze mijn ouders stress bezorgen. Ik wou dat m’n vader en moeder gewoon leuk gescheiden waren, net als vroeger, voor de B&B en de espressobar, die bijna de deuren opent.

Maar goed. Genoeg grotemensendingen!

Ik rende naar boven, ging op mijn bed liggen en stuurde een berichtje naar Mei Ying. ‘Alles prima met Moemie en je vader. Hij liet me het menubord schrijven. ☺’

‘Gaaf!’ stuurde ze terug.

Ik lag een hele tijd tegen mezelf te zeggen... of ja, niet echt zeggen, maar ik dacht het wel zo hard dat het op praten leek – dat ik heel blij was met haar reactie. Maar ik dacht de hele tijd, erdoorheen: *gaaf*, wat betekent dat, gaaf?

Ik ging het zelfs opzoeken op het internet.

Gaaf: ‘heel erg goed of leuk, vb.: wat een gaaf nummer is dat! Synoniemen: enig, geweldig, prachtig, vet, fantastisch, cool, magnifiek, formidabel, grandioos, groots, kolossaal.’

Maar zo voelde ik me helemaal niet.

Ik deed mijn ogen dicht en hoopte dat ik ze pas overmorgen zou opendoen.

Mama riep van beneden: ‘Sam! De buffetkast moet nog in elkaar. Kom je helpen?’

Ik dacht: gaaf!

IK MIS
JEE

